

Phẩm 31: TƯƠNG ƯNG BẤT TƯƠNG ƯNG

Luận giả nói: Có người nói: Tâm tương ứng với các kết sử, cũng có người bảo tâm không tương ứng.

Hỏi: Do nhân duyên gì mà nói tâm tương ứng và do nhân duyên gì mà nói tâm không tương ứng?

Đáp: Người cho tâm tương ứng thì trong phẩm Sử sau sẽ nói. Lại các nghiệp phiền não như tham dục v.v... là nghiệp tương ứng các sử. Trong pháp của ông tuy nói tâm chẳng tương ứng với sử, nhưng tâm cùng với tương ứng với nhân tạo ra sự trói buộc thì điều này chẳng đúng. Vì sao? Trong kinh dạy: Từ vô minh suy nghĩ tà, nhớ nghĩ tà mới phát khởi kết tham v.v... trói buộc, chứ không có kinh nào nói từ sử sinh cả! Trong giáo pháp của ông, tuy nói kết huân tập ràng buộc lâu ngày, gọi là sử, nhưng việc này chẳng đúng. Vì sao? Vì các nghiệp thân, miệng... cũng có tướng huân tập lâu ngày, thì cũng phải có tương tự sử tâm bất tương ứng hành, mà thật ra không đúng như vậy. Vì nếu như vậy, thì các pháp đều từ nhân hiện tại mà sinh khởi, không có nhân quá khứ. Vậy thì không cần từ nghiệp sinh báo, cũng không cần từ ý sinh ý thức. Lại nữa, các sử này diệt trong mỗi niệm, thì nhân nào sinh ra?

Hỏi: Cùng nhau làm nhân mà sinh khởi?

Đáp: Vậy cũng chẳng đúng. Vì nhân quả không được cùng thời hợp lại. Việc này, trong phần dụ cây đèn sau sẽ nói. Vì thế chẳng nên nói: Các sử chẳng phải tâm tương ứng.

Phẩm 32: NGHIỆP QUÁ KHỨ

Luận giả nói: Đạo nhân Ca-diếp-bệ nói: Nghiệp báo thời quá khứ chưa thọ nhận thì có, còn quá khứ thì không.

Đáp: Nghiệp này nếu mất đi thì là quá khứ. Quá khứ nếu không mất, thì gọi là thường. Mất là tên gọi khác của quá khứ, tức mất rồi. Lại mất nghĩa là nghiệp này làm nhân cho quả báo xong rồi thì diệt, quả báo sau khi sinh. Như trong kinh dạy: “Do việc này, mà việc kia được sinh ra”. Như khi sữa diệt thì làm nhân cho sữa đặc thì cần gì phân biệt nghiệp quá khứ? Nếu nói như vậy là đúng, thì trong những nhân khác có lỗi. Làm sao không có nhân mà thức được phát sinh? Ví như không có sữa, thì đâu có sữa đặc? Nếu không có bốn đại, thì thân, miệng, các nghiệp nương đâu mà có? Những việc như thế, trước đây tôi đã có nói về lỗi chấp quá khứ là có, tương ứng với trả lời việc này.

Phẩm 33: BIỆN LUẬN VỀ TAM BẢO

Luận giả nói: Đạo nhân Ma-hê-xá-bà nói: Phật ở trong số Tăng.

Đáp: Nếu nói Phật trong bốn chúng là Hữu chúng, Sinh chúng, Nhơn chúng và Thánh chúng thì chẳng là quá. Nếu bảo Phật ở trong chúng Thanh văn thì sẽ có lỗi, vì do nghe pháp mà được giác ngộ, cho nên gọi là Thanh văn Phật cùng khác nhau nên không thuộc chúng này.

Hỏi: Phật là vị đứng đầu Tăng, lại có người cúng dường thì gọi là cúng dường Tăng.

Đáp: Sự cúng dường này thuộc về bậc Tăng nào? Kinh này có chút sơ xuất. Vậy thì, nên nói: Sự cúng dường này thuộc về Phật Tăng. Hỏi:

Đức Phật bảo với Cù-đàm-di: Đem y này cúng dường Tăng, tức là cúng dường cho Ta cũng là cúng dường cho Tăng?

Đáp: Ý Phật nói: Dùng ngôn ngữ thì cúng dường Ta, mà vật là cúng dường Tăng. Như trong kinh dạy: “Nếu người đi thăm người bệnh, tức là thăm Ta”.

Hỏi: Có những vị thành tựu công đức của bậc Thánh, như Tôn giả Xá-lợi-phất... đều thuộc trong số Tăng, Phật cũng như vậy, vì tướng giống nhau?

Đáp: Nếu do tướng giống nhau, thì các phàm phu và số phi chúng sinh, cũng vào số lượng Tăng chăng? Nhưng không được vậy! Thế nên biết Đức Phật không ở trong số Tăng. Phật cũng không nhập vào Yết- ma của Tăng, cũng không cùng với những việc làm của Tăng. Lại nữa, vì Tam bảo có sai biệt, nên Phật không thuộc trong Tăng.
